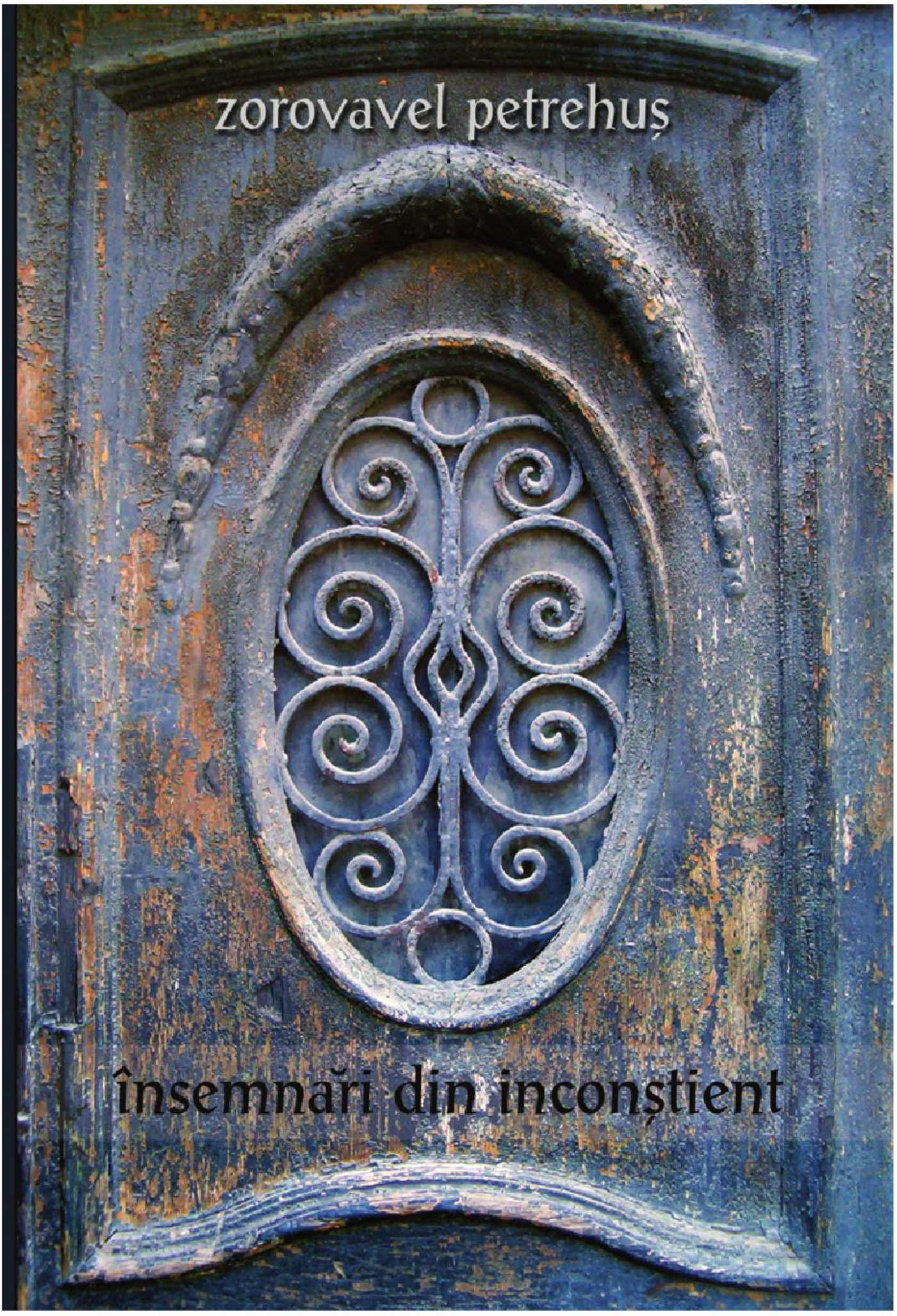
zorovavel petrehuș
însemnări din inconștient

zorovavel petrehuş

însemnări din inconştient

poeme

Editura RISOPRINT
Cluj Napoca
2007

2007 RISOPRINT
Toate drepturile rezervate autorului & Editurii Risoprint

Editura RISOPRINT este acreditată de C.N.C.S.I.S. (Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior).
Pagina web a CNCSIS: www.cncsis.ro

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nici o formă, prin nici un mijloc mecanic sau electronic, sau stocată întro bază de date fără acordul prealabil, în scris, al autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETREHUȘ ZOROVAVEL
Însemnări din inconștient / Zorovavel Petrehuș - Cluj Napoca: Risoprint, 2007
ISBN 978-973-751-647-3

821.135.1-1

Director: GHEORGHE POP
Consilier editorial: MIRCEA DRĂGAN

Design SC BACKGROUND SRL Baia Mare
Tehnoredactare: Sebastian China
Coperta: Emanuel LUCA
Prefață: Ion BURNAR
Postfață: Vasile DRAGOMIR
Tiparul executat la:
S.C. ROPRINT S.R.L.
400275 Cluj Napoca Str. Horea nr. 82
Tel/Fax: 0264-432384 . roprintcluj@xnet.ro

430315 Baia Mare Piața Revoluției nr. 5/1
Tel/Fax: 0262-212290

Un răzvrătit tandru: Zorovavel Petrehuş

Numele său cu conotații biblice te duce - „volens nolens" - la comparația dintre acel Zorovavel din Vechiul Testament cu un om al cetății contemporane, pe numele lui, Zorovavel Petrehuş: poet, gazetar, „boactăr" de meserie, prin instituții culturale lăpuşene.

„Zorro", cum îi spun ciufuții lui prieteni, este înainte de toate un tălmăcitor de gânduri rafinate, dar mereu apărate parcă de colțoşenia şi bățoşenia unui suflet sensibil într-o lume blazată, indiferentă la marile valori ale fragilei ființe umane. De unde o încrâncenare din partea poetului, de a pedepsi o lume mercantilă, de a o văduvi de propriile sale taine eresuri.

Nu este de mirare! Zorovovel Petrehuş, născut în aerul şi istoria aspră a Țării Lăpuşului nu umblă cu compromisuri. Nici măcar literare! Deşi are o vârstă la care unii au intrat deja în istorii şi dicționare, Zorro al nostru se încăpătânează să NU debuteze editorial.

Dar, deoarece individul cu pricina, are valențe de netăgăduit în plan metaforic, prietenii din preajmă, colegii de la cenacul „Ioan Filip" din Tg.Lâpuş, săturându-se de fronda ipochimenului, s-au înțeles să-i „subtilizeze" textele şi să i le ofere lui Zorovavel de ziua lui (21 decembrie), sub formă de carte pentru „inimă şi literatură". Este ceea ce vedeți acum sub ochii dumneavoastră. Demersul mi se pare admirabil.

Gândurile unui om care ştie să materializeze realitatea în imagini artistice sugestive trebuie cunoscute de cât mai multă lume: „Călător între două paranteze algebrice/ am căzut dintre stele/ Hăurile unui univers oglindit în irişii tăi aritmici/ mi-au cerut iertare/ Do, fa, sol, re/ cânta melodia veacurilor pierdute,/ între pleoapele
demachiate/ de frigul sufletelor rătăcite printre stele morbide".

Un râzvrătit tandru, aş zice!... Un râzvrătit care mereu caută răspunsuri la întrebări esențiale prin ocheanul propriei biografii: „Răscoleam pământul mut/ ca un Dumnezeu al nimănui/ Țineam plugul cu mâna/ pe care n-am azvârlit-o/ în labirintul ideilor absurde/ Şi era primăvară.../" sau: „Nu tăia picioarele scaunului/ mângâiat de somnul sterp/ al pădurilor uscături/ Silabele lui s-au imprimat/ în palma mea

fraticidă/ contorsionată de sentimente pasagere/ înțelept eşti, dar mort pe jumătate/ Nu te va cotropi călcâiul meu pătrat/ Iisus mi-a spălat gleznele/ înainte să-ți fi udat picioarele tale".

În general, poezia lui Zorovavel Petrehuş mi se pare a fi ca o rugăciune întoasă pe dos: o meditație interogativă de sorginte gnomică, sobră, convingătoare prin naturalețea ei, chiar şi când, aparent face apel la vesela bucătăriei literare postmoderne, ironie, sibilism, ritmuri stilistice abrupte, hurducate, bolovănoase. Însă ceea ce are poetul mai personal este atunci când nu se lasă copleşit de modele literare mai vechi sau mai noi, ci, când se lasă pradă propriilor obsesii, pe care reuşeşte performant să ni le transmită şi nouă: „Linişte!/ lubirea se întoarce/ Omor clipa rezemându-i capul de stâlp/ Sfârcul memoriei/ nu-i alăpteză/ buzele dulci şi reci/ ca altă dată/ atunci treceau clipiri printre pleoape/ şi-i tremurau mădularele fragede/ Fiori şi amintirile cenuşii/ mi-au acoperit trupul frânt/ iar perna îmi înghițise capul/ Țrezeşte-te, ai visat / Ce? Ce? Ce? ".

Nici un "Ce", Zorro! Tu eşti un poet care... n-ai puterea citirii în stele/ nici a întoarcerii cu/ revărsări de mânie turbată/ Soarele tău, copleşit/ de cenuşa visurilor tale... Îți apără ființa de străpungeri străvezii, mucegăite, iar memoria traiectoriei tale poetice prin această odisee-lume, universurile toate - prin convertirea la modul superior al gândului, nu-i o odisee stearpă, ca să-ți parafrazez un poem minunat.

Eşti un poet care merită să se rătăcească prin „babilonia" bibliotecii universale, decât pe ulițele glodoase ale unei urbe oarecare, din care spiritul nu se poate ridica decât cu ajutorul gingaş, care nu înşeală niciodată - Poezia Adevărată!...

Ion Bunar

A fi sau a nu fi

Călător între două paranteze algebrice,
am căzut dintre stele.
Hățurile unui univers oglindit în irişii tăi aritmici
mi-au cerut iertare.
Do, fa sol, re -
cânta melodia veacurilor pierdute
între pleoapele demachiate de
frigul sufletelor rătăcite printre stelele morbide.
O cometă orbită de praful stelar
plângea ca un copil inocent
care-şi pierde traiectoria virgină.
Fulgi stelari şi bătrâni deodată cu pământul,
cerneau printre lacrimile scurse pe obrajii
începuturilor mileniilor nevrotice.
Plângeau luceferii înderâderea coborârii arse,
ale unei galaxii bolnave de cancer,
inconştiente, sinucigaşe.
Îl căutam pe Dumnezeu,
dar nu-i simțeam prezența în inimă.
Iluzie nevrotică,
altă dimensiune în visul meu palpabil,
Dumnezeul de la urcare şi cădere.
Eu, tu, el.
Diavol puteam fi,
dar sclavul unui Dumnezeu.
Trinitate, reîncarnare.
Eu, ea, ele, suntem ziditorii
unui imperiu Dumnezeiesc.
Noi !
Căderi pierdute, inutile,
diavolului din noi,
ajungându-i slugă.

Anotimpurile copilăriei

Răscoleam pământul mut
ca un Dumnezeu al nimănui.
Țineam plugul cu mâna
pe care n-am azvârlit-o
în labirintul ideilor absurde.
Şi era primăvară!

Roua ierbii îmi străpezea
scrâşnetul dinților când

înjuram ca un buimac
muşuroaiele. Gâfâiam,
ascuțeam coasa şi transpiram.
Şi era vară!

Apusurile triste năvăleau
peste mine ca o bătrânețe
inevitabilă.
A venit anotimpul despărțirilor
şi-a singurătății melancolice.
Şi era toamnă!

Oasele carbonizate ale urechii
urlau de durerea auzului mort.
Mi-am dezgolit ochii
de pleoapele somnambule
şi n-am înțeles de ce trebuia
atât de mult alb.
Şi-a fost iarnă!

Înscăunarea silabelor

Nu tăia picioarele scaunului
mângâiat de sterpul somn
al pădurilor, uscături.

Silabele lui s-au imprimat
în palma mea fraticidă,
contorsionată de sentimente pasagere.
Înțelept eşti, dar mort pe jumătate.

Nu te va cotropi călcâiul meu pătrat.
Iisus mi-a spălat gleznele,
înainte să-ți fi udat
picioarele tale.

Ducere lină

Morții întorceau flacăra lumânării
spre îndoielnicul meu sfârşit.

Ascultau tăcerea muribundă
a catedralelor de sticlă,
dar orga fluiera cântecul
solemn al ducerilor line.

Morții săpau mormântul
orgilor vii
şi
nu mai auzeau sunetele
înălțându-se în cupole de sticlă
trandafirie.

Rostogoliri

Mi-am tras mânecile cămăşii
şi-am intrat în sufletu-mi
azvârlit pe un tărâm nelocuit.

Nu ştiam să joc biliard,
dar viaţa-mi era ca o bilă.
Eram bila neagră
şi am revenit dintr-un sac gol
pe masa de biliard,
ca o bilă albă.

Nu vedeam decât verde catifea
deasupra şi dedesubtul ochilor,
pentru că rostogolirea,
devenisem Eu.

Cântec fără paşi

Morții mor odată cu patima lor,
adăugată vieții de dinainte.

Uşile sparte ale labirintului
nu mi-au cerut chei.
Am alergat.
Cânta orga stricată, iar
alergătura mea nu avea paşi.

M-am sfârşit în labirintul
întunecat al apusului de soare,
tăcut, domol şi mort.

Livia

Privesc în ochii mării verzi
care năvăleşte, vrând să m-acopere
şi-mi mângâie chinul,
retrăgându-se în veşmintele sale.
Valurile de păr castaniu curg printre
degetele mele dure,
făcute ca pentru modelarea
gâtului tău alb din marmură,

cu hohote de râs extaziat.

Trec mâna peste valuri, înfăşurat în
ființa-ți rămasă blândă.
Mă simt în închipuirea unui vis
cu imagini nostalgice.
Te întreb dacă vrei să-ți dau suflare
printr-un sărut şi-mi răspunzi
blajină ca o prostuță:
„Nu sunt frumoasă.”

Ciudată apă, în care se topeşte
ceara lumânării mele atunci când
creează lumină.

Blestem I

Blestemați-ar focul
întoarcerea ochilor,
auzuri false şi
viscere dezvelite pe
masa înjunghierii fatale.

Nu mai poți visa, căci dormi cu
ochii deschişi ca un voiajor dement.
Tinei acoperitoare îi lipseşte
lobul urechii care ți-ar fi putut
înțelege limba moartă.
Mergi în patru labe
crezând că iubirea ta-i solemnă,
ca odată, când
doar semnul degetelor
mişca fusul orar.

Nici viața funebră,
nici moartea solemnă
nu-ți mai lipeşte de frunte
vreun algebric adevăr.

Descărnare

Ochiul azvârlit dintre stele
visa la trinitate.
La ce distanță suntem
unul de altul?
Cărui infinit slujeşti tu?
Dar eu?
A cui iarbă dintre degete
miroase a putrefacție?
Privirea spre cer
poate fi întoarsă pe dos?

Unde ?

N-ai puterea citirii-n stele.
Nici a-ntoarcerii cu
revărsări de mânie turbată.
Soarele tău, copleşit
de cenuşa visurilor mele
îmi apără ființa de
străpungeri străvezii, mucegăite.
Unde-ți sunt paşii
din memoria traiectoriei mele
prin această odisee,
stearpă, durută?

Nulitate

Pleoapele greoaie
care-ți atârnă lasciv,
nu-mi recunosc vuietul trecerii.

Nu pot să-mi uit călcâiul pe
oasele tale, caldarâm.
Îl simți dureros pe creierul şubred,
uscat.
Nu te vor înțelege vremurile,
iar istoria te va înghiți definitiv,
ca nisipurile mişcătoare.

Doamne ?

Morţii se întorceau
de la îmbălsămarea
ateismului orb.
Mi-au azvârlit osul rămas după
cina cea de taină.
Era o întrebare scrisă pe dos:
„…?izerC”

„Cred, credeam şi voi crede.
Dumnezeu mi-a făcut cap, nu picioare
şi picioare, nu cap,
iar ochii au culoarea ridicării
către înalturi.”
Privesc sus şi întreb:
„Unde eşti, Doamne?”

Loveşte…

Tai lemne
sub fierăstrăul… care încheie
viața copacului rupt…
Am ajuns în sufletul tău,
plâns de floarea tristeții
arse pe rugul tăcerii.

Nu-mi
roade ființa pe care
demult încerc să o
reazem de versuri,
dar mucegăieşte
fără nici o altă încercare de a Fi.
Mor puțin
în fiecare secundă
care se naşte orfană.

Loveşte! Loveşte! Loveşte!
Ca-ntr-un câine.
Sufletul meu
te va urî
continuu fără nici un drept de apel!

Parabolă

Numărul prigonitorilor s-a înmulțit
cu zece, atunci când am întors capul
într-o parte.

Lupta părea inutilă, dar m-am aplecat
să ridic o piatră.
Am găsit o pâine.
Ochii-mi tremurau de furie, lovind prigonitorii,
care se apropiau amenințător.
Lupta devenise, stăruitor, pierdută.

Când m-am aplecat să mai ridic o pâine,
am găsit doar sufletul meu cald.
Ca pe o ultimă încercare, l-am azvârlit.
Ca prin minune, năluca dispăruse.

Transpirații mortuare

Credeam că voi putea
plânge, dar obrazul îmi era uscat.
Patriarhul se ruga pentru mine
ca nu cumva să încep
a fluiera în Biserică.
În jurul meu, copacii fără frunze,
tremurau în bătaia vântului
ca nişte degete moarte.
Morga era rece
ca o abureală albastră,
iar eu am început să transpir
ca unul viu
care începe să moară,
fără să ştie de ce.

Niciun ecou

Am întors oglinda pe dos
şi am început să văd
sufletul scârbit
al unui individ,
şters din ochii lumii.
Cărămida istoriei
era nemişcată sub tăvălugul
tăcerii…

Credeam că voi tăcea…
Dar, corzile vocale tremurau
cu o nerăbdare înfiorătoare!

Atunci,
am început să lovesc oglinda
cu urlete de nebunie.
Nici un ecou…
Oglinda nu mai era oglindă.

Mărturisire

Am vrut să mă-ntorc
la esența mea dintâi,
dar am găsit-o ascunsă
într-o carapace granitică.
Nu-mi răspundea.
Am amenințat-o, am rugat-o
ş-apoi am început să plâng,
fără a-nțelege nimic.
Mi s-a strigat:
"Pleacă Iudo!
Cum să te-nțeleg, dacă tu
vorbeşti altă limbă.
Răutatea lumii ți-a deschis
tranşeea care te-a acoperit,
închistându-ți sufletul.
Ai uitat să mai fii copil.
Atunci ți-am pecetluit sufletul."

Destine

Ochii bunicului mă pironeau
de sub sclipiciul fotografiei.
Trecuse istoria peste el fără
nici o întrebare.
Nu iubise pe nimeni până când
s-a întors de la canal, iar pământul
l-a înghițit
fără nici o remuşcare.

Niciodată n-am bănuit
că voi deveni
un fotograf înjunghiat al istoriei.

Prin cenuşa imperiului

Prin cenuşă se mai auzea
tropotul cailor.
Calul alb în hohotul lui
mă căuta cu botul catifelat.
Nevăzut eram şi visam despre
străjerii învinşi ai Imperiului.
Timpul gonea.
Undeva spre asfinţit,
soarele devenise negru,
iar steua polară nu mai era.

Calul alb
alerga în zig zag
prin cenuşa Imperiului.

Din nevăzut
a venit spre mine un mânz alb
lipindu-şi ochii
de fruntea mea.

Botul catifelat şi trist
al calului alb mă urmărea
prin cenuşa Imperiului,
acoperitoare sub tropotul cailor.

Blestem II

Tăciuni arşi
sub streaşina morții.
Citeşte zgomotul necuvintelor virgine.
Re-vi re-vi.
Mă-ntorc spre creierul meu spart şi zic:
„Mănâncă-mi putreda măduvă
a oaselor coapte.”
Re-vi re-vi.
Mănânc sânge şi beau boi înjugați,
zvârcolire agonică a viermelui pervers!

Vis

Linişte!
Iubirea se întoarce.
Omor clipa rezemându-i
capul de stâlp.
Sfârcul memoriei
nu-i alăptează
buzele dulci şi moi
ca altădată.
Atunci treceau
sclipiri printre pleoape
şi-i tremurau
mădularele fragede.
Fiorii şi amintirile cenuşă
mi-au acoperit trupul frânt,
iar perna îmi înghiţise capul.
Trezeşte-te, ai visat!
Ce? Ce? Ce?

Grănicer la marginea lumii

Priveam granițe care mi-au azvârlit
ochii disperați în uitături aruncate
dincolo de sârma ghimpată.
Sârma ghimpată îmi agățase tâmplele
de zidul roşu cu ochi Roşii.
Se întorceau în vise plăcerile scârbite, învinse ale
unei jumătăți fragmentate.
Doream întoarcerea iubirii
dintr-un con de umbră adulmecat de îngeri.
Dincolo de Ochi, tremurau blegii,
aplecați ca firele ierbii
sub vântul tomnatic al începuturilor
brumate, nelegiuiri adulmecate
de sânul curvei.
Uram râderea de sub învelişul
Maicii Fecioare, ca un vierme beat
îmbălsămat de două femei Mironosițe.

Ultimul blestem…

Fluieră badea Ilie,
coborând ulița tristă, pustie.

Se opreşte şi din mers şi din fluierat.
Face o cruce slugarnică.
Badea Ilie, în ziua de Crăciun,
văzuse răstignirea satului
prigonită de rugina roşie.
Trecuse peste ea jumătatea roşie
a unui secol absurd.

Bădiei Ilie îi pornesc paşii agale
prin noroiul lipicios, cugetând amar:
„Hă!...În zua de Crăciun,
nici fluieratu' NU-i bun,
nici înjunghiatu' porcului,
darmite să-l împuşti…Hă!..hă"

Armura

Clădiri imense şi coşuri de fum torceau
adânc ca-n sufletul unei ţigări aprinse altădată.
Dormeam cu ochi aţintiţi spre vanul universului,
orbit şi şters.
Urcam pe mormanul de schelete şi-mi căutam identitatea
în măduva oaselor putrezită,
a fiinţei aducătoare de neant.
Mijloc pevers fost-ai cândva mijlocitorul lumii,
dar putregaiul blestemelor moştenite
întosu-s-au asupră-mi ca o privire
pitică şi surdă, dar umblătoare prin carapacea
viselor pierdute, aducătoare de cenuşă arsă.
Eram într-un imperiu acoperit de platoşe canceroase
şi-am vrut să-ţi iubesc lumina ochilor ca pe o
lumânare
aşezată în mijlocul armurii goale pe dinăuntru,
lucitoare pe dinafară.
Nu era decât zidul armurii între noi.
Tu erai înăuntru ca o perlă care na uitat coralii din afară.
Eu, ca un netrebnic disperat şi despărţitor de lumi
Plângeam pe buza vieţii, încercând să-ţi înţeleg
înţelepciunea bolnavă.

Erezie

Căderile de memorie le-am
azvârlit ca pe o piatră care fâşie
pe luciul apei şi mi-am
uitat neruşinarea.
Era bolnavă şi-am întors-o pe dos,
dar Iisus mi-a spus:
„Nu-ți urî acoperământul
pentru că-ntr-o bună zi mă vei căuta”

Sudoarea spicului, grâu

Arde țara şi mama
se piaptănă sub lan. Şiroaie,
sudoarea îi intră în ochi printre genele
spicelui grâu, abia tăiat.
Eram un por al pielii dintre două riduri
pe fruntea arsă de soare şi
stropeam tulpina tăiatului grâu.
Mă va usca asprul soare,
care înfierbântă lanul,
iar paiul tăiat mă va cerşi spicului.

Paşi desculți

Urmaşilor mei, plâng paşii umezi
de sudoarea frunții dezlănțuite,
pusă între două virgule alfabetice.
Noroi pe tâmple şi inima-mi mânjită aşişdelea.
Sângele, nu-l mai pot spăla
de atâta sudoare a frunților dementiale,
spălate cu ura față de seamănul frate.
Urgia a rămas adunată între două palme,
cu liniile cheromanțiale
rătăcite printre bube leproase.
-Carnagiu!... strigase cineva din mulțime,
dar noroiul sărat îl acoperise ca o platoşă uscată.
Aşa era sufletul paşilor desculți,
prin iarba proaspăt primăvăratică
a unui os deștelenit de propriile
gânduri ascunse.

Alcool

Căzusem în plosca din lemnul
mâncat de carii,
din care curgea alcoolul
ca dintr-o stropitoare.
Erai un personaj incolor
trecut prin istoria
unui ev mediu alfabetic,
dar ucis de hămeseala
stomacului – creier gol.

Nu-mi puteam aduce aminte
de ochii tăi prelinşi printre
firele părului de pe pieptul meu.
Nu mă crede,
nici nu mă vei iubi vreodată,
căci agoniseala burții tale
în pământ pământenise-va.

Vierme

Morților am cerut hrană.
Ochii lor care mi-au uitat chipul
erau plini de viermi.
Neştiința mea era ca un
vierme încolăcit, fără ochi
şi fără nervi,
dar care putea vedea
culorile moarte.

Metamorfoză

Oul primordial mă întrebase
dacă are voie să se nască.
Era cât pământul
nenăscut şi-mi
fluiera pe lângă urechi ca
pletele unei comete vaporoase.
Împrăştiaţi ca o roată universală,
vecinii mei plângeau
după un crocodil rătăcit în ceruri,
traversând mlaştina sufletului lor ars.

Căzut-au îngerii falşi

Căzut-au îngerii falşi
în lobul urechilor mele moarte.
Credeau că sunt al lor,
dar nu aveam aceeaşi culoare.
Urcau stele şi eu odată cu ele,
iar galbenul îmi
devenise de un roşu aprins
căzut printre aripi de înger
neînțeles.
Căzuta-au îngerii falşi...

I...

Inima ta râvnise
la palmele mele ce-ți sfâşiau
pieptul ca un măcelar de suflete,
dar nu îndrăzneai
nici măcar să plângi.
Culoarea ochilor nu mai era albă,
iar sarea frunții tale curgea
nemilos prin buricul meu netăiat.
N-am vrut să-ți devorez
adâncul ochilor fără culoare, dar
un apostol numit Iuda, plângea...

Suflet răzvrătit

Uscați mi-s ochii, dar umezi pe dinăuntru.
Ca un izvor sărat, lacrima curgea
în sufletul meu orbit de picurii nătângi
care bat la uşa unui nătâng.
Eram rătăcit printre firele ploii
lipsite de pământul mlăştinos.
Nu plecase nimeni de acasă,
dar uşa de la intrare era mereu închisă
şi n-am văzut fața aceluia, adăpostit între
zidurile de oase mumificate. El nu era ascuns
în sufletul făcut aşchii ca şi cele cu care
în fiecare dimineață îmi aprind focul.

Plângeau ochii mei uscați într-un interior
nevăzut, fără să poată vedea
locul unde cădea picurul lacrimii sărate.

Sufletul meu răzvrătit era plin de sarea
pământului mlăştinos, ca un nud de femeie
modelat de spiritul malefic.

Gânduri ciumate

Nu încercam să-mi
citesc ideile.
Eram speriat
de gândul cititorilor în palmă.

Cenuşa lor îmi curgea
printre degetele
care-şi pierduseră amprentele
pe un asfalt negru,
râvnit
de înaltele fețe,
aducătoare de ciumă.

Cerşetor

Cerşeam la două capete de pod.
Nimic nu primeam şi urlam la
oasele mele din râul înghețat.
M-am aplecat şi lacrimile mele
topiseră gheața.
Nici peştii nu mai strigau.
Încercam să scot oasele,
dar mi-am rupt ligamentele
piciorului drept
înroşit de gânduri negre.

Roata Eu - lui

Trăgeam jugul măcinat de carii pe dealul scotocit
de viermii cimitirului umed.
Mă căuta din urmă o roată putredă
de istorie care scârțâia,
sfâşiată de Cruciada neînvinşilor.
Episcopii nu-mi întreabau durerea umerilor plânsă.
Strigam, cu sufletul străbunilor mei
dați viermilor şi nu mai puteam trage plugul
osemintelor transpirate.
Săream în sus ca un muşuroi al cârtiței,
adusă în pragul disperării a celui evacuat de oriunde.
Cerul îmi apăsa transpirația în interiorul meu terfelit
şi-am ridicat fruntea spre nori,
dar atunci a început o ploaie canceroasă.
Plângea lemnul mâncat de cariile din roata Eu,
nerostogolită vreodată.

Jurământ destrămat

Am destrămat
năvoadele neputinței, atunci când
jurământul tău pentru „Patrie”
te îndemna să mă ucizi.

Nu ştiai dacă ridurile feței tale
îmi pot măcina ființa nesupusă.

Nu ştiai că mădularele tale
vor ajunge între picioarele mele,
într-un pământ crepat de secetă?
Ucigaşi rebeli suntem deopotrivă.

Intruşi

Mi-a-ți terfelit memoria
Cu negreala asfaltului, tembelizat
de sudoarea voastră căzută
între văile unui cotropitor
paranoic.
Perciunii capului
chel plângeau nevrotic
pentru faptul meu de-a fi,
un alb strălucitor cu aripi.
Penele curcanului şchiop
încercau să zboare, dar
tăişul securii a spus adio.
A-ți urmat paşii
curcanului şchiop,
dar valea
devenise mormântul învinsului.

Epilogul blestemului

Împroaşcau gloanțele
unui bolnav fără cap.
Neființa
în ochii unui orb cărunt,
bolnav de propria-i piticime.
-Doare, nu-i aşa, înălțimea?
Mă-ntrebase el.
-Nimic nu se compară cu
piticimea ochilor
tăi trandafirii...

Paşii mei

Aveam trei ani şi plângeam
ca un neghiob
după sfârşitul lumii.

Nimeni nu vroia să-mi plângă
creştetul tembel.
Păcatul nu-mi inundase
irişii pleoapelor scufundate
în inocența de dinainte de virgulă.
Prin constelații pierdute,
pândesc paşii mei
de la începutul lumii.

Nepotriviri

Rărunchii mei dezgoliți de
blestemul gurii închise
s-au învinețit ca o pasăre moartă,
care-ți cântase pe stâlpul victoriei.

Eram mort şi înviat-am,
dar nu-mi mai recunoşteam
mirosul transpirației.
Nu aveam pasul tău
nici măcar la rostirea
cuvintelor jumulite între dinți.
Eram Iuda al meu.
Acum, paşii-ți sunt nişte silabe
rătăcite între cratime furate.

Singurătate cu amintiri

Ce zăpuşeală!
În labirint ninge
cu amintirile mele
sfâşiate de singurătate.
Mă ciocnesc cu sufletele
rătăciților lumii.

- Pardon, doamnă.
Vă rog să mă scuzați.
Picioarele-şi construiesc
ritmul aortei demente.
Foşnet.
În urma coasei iarba cade
neputincioasă.

Şterg sudoarea de pe tâmple.
Gâlgâit.
Apa şipoteşte-n gâtul stâncos.
Îmi dezbrac cămaşa.

Iarba cade.
Foşnet…

Rătăcit prin babilon

Zăceam desculț
la rădăcina ierbii uscate de prea multe
furtuni sahariene.
Rinichii împrăştiați prin
lobul urechii surde
tăvăleau mirosul pământului sterp
ca uscăciunea unui suflet dement
care plânge pe coasta lui Adam.
Nefertiti mi-a fost soră geamănă,
iar Babilonul s-a furişat în sufletu-mi
ca un pândar oropsit.
Nu dormeam cu uşa deschisă de
frica invadatorilor şi chiar
mi-am agățat un clopoțel de vântul năpraznic uscat.
Am cerşit puțin aer umed în uscăciunea
ierbii sufletului,
dar cerul s-a înstelat albastru.
Lacrimile dintre stele î-mi adăpau pielea uscată,
când rădăcina ierbii s-a mutat
în pieptul meu babilonean

Calvarul osemintelor

Mi-am analizat unghia
degetului mic de la piciorul drept
şi-am crezut că-mi văd
ochii întorşi pe dos,
dar ei nu erau la locul lor.
Cămila oarbă cerşea frunze
din copacul țepos.
Urlau durerile mele
de țepii copacului înverzit şi
crucea mea era dusă pe deal
de cel care-mi plângea de milă.
Sulița cânta
ca o târfă într-un bar de noapte
şi nu avea nici voce,
nici piatră gâlgâită
în mărul lui Adam.
Nu mi-am lăsat moaştele,
căci oasele înghițite ardeau.

Nu voi muri

Bing-bangul începutului omenirii
îmi temură-n inimă,
dar nu voi muri, nu vreau…
Bing-bangul îmi tremură în creier,
iar păsările fără pene zboară
lovindu-se de gândurile
craniului flămând.
Simt că n-am ochi,
n-am gură, nici urechi,
ca o râmă mutilată.
Taie-mă în două!
în patru!
Taie-mă în şaisprezece!
Am să renasc şi-ți voi umple
ochii pe dinăuntru
cu râme…furnicături

Mergând înainte, cu spatele
Postfață

Muritorul Zorovavel Petrehuş zice că moartea este plicticoasă, chiar dacă ne vizitează doar pentru o clipă, că este descărnată şi are oasele carbonizate, chiar dacă e pregătită pentru veşnicie.

Poetului Zorovavel Petrehuş i se face milă de moarte, o dezmiardă, o ceartă prieteneşte, o îmbracă frumos şi o trimite în lume, ba îi mai dedică poezii ca unei iubite. Vrea să afle toată suflarea că ea a fost învinsă de Cristos şi prin aceasta ne sugerează că şi poezia este apanajul Mântuitorului. Autorul acestui volum de poezii, a cărui valoare constă în unitate, se ceartă cu lumea, uneori chiar într-un mod abrupt şi pentru că cearta fără bătaie este ca nunta fără ceatără, se bate cu el, se sfâşie, renunță la trup ştiind că nu are loc printre oameni decât sub formă de poem. Aş putea spune că de la început până la sfârşit cartea urmăreşte drumul decorporalizării, a dorinței de esențializare şi pentru ca acest demers să nu fie doar unul filozofic, poetul se întreabă egoist , bucuros de reuşită: cine-mi va duce crucea? Sau, pe limba poetului, cine-mi va duce hoitul în formă de cruce pe care l-am abandonat în timp ce scriam poem după poem?

În altă ordine de idei, această carte cuprinde ceea ce niciun om nu ar consemna în jurnalul intim: neputința, ruşinea, sudoarea, momentele în care ai fost un vierme sau când ai comis crima tăierii ierbii. Nu atât versurile fac poezia în acest caz, cât atitudinea poetului necruțător cu sine pentru cele câte le iartă şi care sunt de neiertat. Este o întoarcere pe dos, un mers înainte cu spatele. Probabil că această sinceritate crudă , implicare până la demență dau personalitatea unui poet.

Zorovavel Petrehuş are personaliate. Nu a ajuns încă un mare şi aşezat latifundiar pe tărâmul poeziei, dar nu-i mai trebuie decât încă un volum de versuri pentru a atinge acest al nouălea cer, pentru a da implicarea pe detaşare.

Vasile Dragomir

Cuprins

Prefață Un răzvrătit tandru: Zorovavel Petrehuş / 3
A fi sau a nu fi / 5
Anotimpurile copilăriei / 6
Înscăunarea silabelor / 7
Ducere linăb / 8
Rostogoliri / 9
Cântec fără paşi /10
Livia / 11
Blestem I / 12
Descărnare / 13
Unde ? / 14
Nulitate / 15
Doamne ? / 16
Loveşte… / 17
Parabolă / 18
Transpirații mortuare / 19
Niciun ecou / 20
Mărturisire / 21
Destine / 22
Prin cenuşa imperiului / 23
Blestem II / 24
Vis / 25
Grănicer la marginea lumii / 26
Ultimul blestem… / 27
Armura / 28
Erezie / 29
Sudoarea spicului, grâu / 30
Paşi desculți / 31
Alcool / 32
Vierme / 33
Metamorfoză / 34
Căzut-au îngerii falşi / 35
I... / 36
Suflet răzvrătit / 37
Gânduri ciumate / 38
Cerşetor / 39
Roata Eu - lui / 40
Jurământ destrămat / 41
Intruşi / 42
Epilogul blestemului / 43
Paşii mei / 44
Nepotriviri / 45
Singurătate cu amintiri / 46
Rătăcit prin babilon / 47
Calvarul osemintelor / 48
Nu voi muri / 49
Mergând înainte, cu spatele Postfață / 50

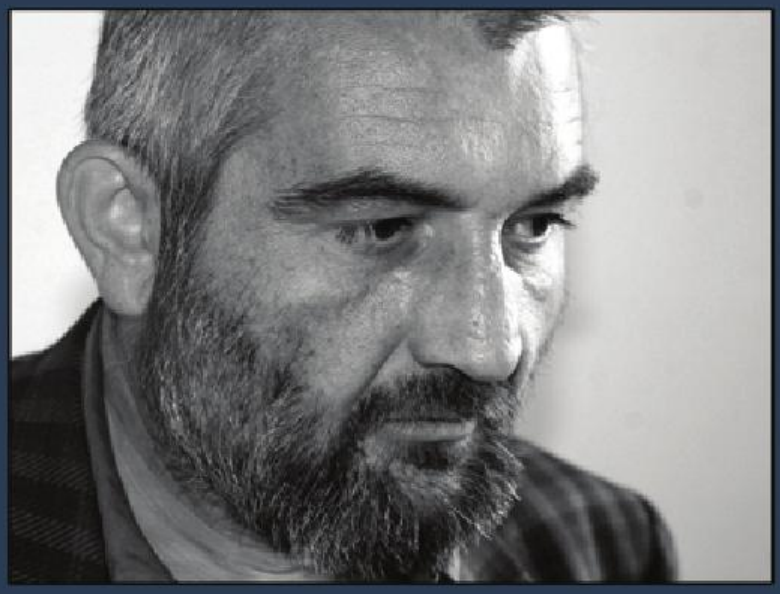

Liniște!
Iubirea se întoarce.
Omor clipa rezemându-i
capul de stâlp.
Sfârcul memoriei
nu-i alăptează
buzele dulci şi moi
ca altădată.